

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 238b-1906)

Originalt emne

Redningshjem

Uddrag fra byrådsmødet den 18. april 1907 - side 1

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 238b-1906)

Andragende fra Rednings- og Fødehjemmet "Bethesda" om Tilskud fra Kommunen.

Formanden mindede om, at Sagen to Gange var blevet udsat, og at Hr. Simonsen under forrige Behandling havde - foruden at fremhæve forskellige andre Mangler ved "Bethesda" - betegnet de Kontrakter, Pigerne maatte underskrive, som Slavekontrakter. Da han den Gang ikke kendte disse Kontrakter, var han forsaavidt glad ved, at Sagen blev udsat, og han havde nu skaffet sig et Eksempplar af de Schemaer, Pigerne maatte underskrive.

Disse Schemaer angik dels Moderen dels Barnet. Moderen maatte, hvis hun ikke inden en vis dog ret betydelig Tidsfrist saa sig i Stand til selv at forsørge sit Barn, frasige sig Forældreretten samt betale 4 Kr. om Ugen til Hjælp til Barnets Underhold. Det Princip, at Barnet saa længe som muligt blev hos Moderen, her i 2 Aar, maatte betegnes som meget rigtigt og humant, ligesom det ogsaa maatte siges at være meget naturligt, at Moderen maatte frasige sig Forældreretten, naar Hjemmet paatog sig at anbringe Barnet.

Iøvrigt var Kontrakten juridisk set maaske ikke engang bindende, og der var absolut intet i den, der berettigede til at kalde den en Slavekontrakt.

Han vilde derfor atter anbefale, at man bevilgede Hjemmet et Tilskud, men saa dog helst, at man nøjedes med som tidligere at yde 300 Kr.

Simonsen beklagede, at Halvdelen af et anonymt Brev til Formanden angaaende denne

Sag var bortkommet, og vilde anbefale, at man stemte imod Bevillingen, idet han ansaa de af Byraadet bevilgede 1000 Kr. til Fødehjælp for fattige Kvinder for fuldt tilstrækkelige til, at ingen behøvede at søge Hjælp af "Betesda", ligesom han ogsaa vilde synes, at det var Misbrug af Kommunens Penge, at kaste dem ud til et Formaål, hvor de ikke behøvedes.

Hans Standpunkt til denne Sag var aldeles ikke dikteret af, at det var en Kvinde af Indre Mission, som styrede Hjemmet, hvilket ogsaa fremgik af, at han til Leder af Vuggestuen, havde været med til at ansætte en Søster, der sluttede sig til denne Retning. Ved Vuggestuen var imidlertid alt frivilligt, hvorimod der paa "Betesda" herskede Tvang i religiøs Henseende, hvad sikkert ingen vilde benægte, og han kunde ikke sætte sig ind i den Tankegang, at det skulde være rigtigt, at Moderen naar hun var i Nød, blev tvunget til noget, hun ellers ikke vilde gaa ind paa.

Kontrakten var vel ikke juridisk bindende, men netop derfor betegnede den et Overgreb, og efter den var det særlig det religiøse Moment, der afgjorde, om man kunde betro Moderen Barnet eller ej.

Skønt det altsaa ikke var tilladt at bruge den Betegnelse om Kontrakten, han tidligere havde anvendt, syntes selve Kontraktens Ordlyd dog at bekræfte Betegnelsens Rigtighed. Det, at private tiltog sig Ret til at bestemme, om Moderen maatte opdrage sit Barn eller ej, var aldeles ulovligt, da kun Værgeraadene havde denne Ret, og maatte kaldes meget anmassende.

Han beklagede atter, at Halvdelen af det Brev, der var underskrevet "Basses Moder", var borte, da det gav ret gode Oplysninger om, hvorledes der agiteredes. Brevet var aabenbart en daarlig Genfortælling eller Diktat, og Brevskriveren var ikke saa lidt inkonsekvent. I den bortblevne Del stod der saaledes, at "Basses Moder" aldrig var blevet tvunget til at piske eller slaa sit Barn, skønt det ogsaa fortæltes deri, at det var nødvendigt, at Børn fik Smæk i de to første Leveaar. Brevskriverinden meddelte endvidere, at hun opholdt sig paa en offentlig Institution, hvor flere Kvinder skulde have sagt: "Var jeg dog bare blevet paa Magdalenehjemmet". Dette tydede paa, at der paa denne Institution var flere Kvinder, som var løbet bort fra Magdalenehjemmet, og det var vel ikke, fordi de havde det saa særdeles godt der. I det hele taget forekom det ham, at være en meget upassende Agitation at sende saadanne anonyme Skrivelser til Byraadets Formand.

Naar Sagen i Dag blev ført igennem, kunde Indre Mission triumfere, men ingen vilde' sikkert være i Tvivl om, at Resultatet var blevet et andet, hvis Raadet havde været fuldtallig.

Müller vilde i Modsætning til Hr. Simonsen anbefale at stemme for Bidraget paa 300 Kr., ligesom han ogsaa under Budgetbehandlingen vilde have stemt for at yde Bidraget, hvis han da havde kendt Sagen saa godt som nu.

Efter Kontrakten havde Moderen selv Ret til at forsørge sit Barn, først naar hun saa sig ude af Stand til det, paatog Hjemmet sig at anbringe det, og Hjemmet beholdt ogsaa kun Alimentationsbidraget saalænge, det forsørgede Barnet.

Mousten havde aldrig troet, at Børnene blev mishandlet paa "Betesda", men han syntes, Kontrakten var af en saadan Art, at Byen ikke burde støtte Hjemmet, særlig nu da Værgeraadene var traadt i Virksomhed, og da der var bevilget 1000 Kr. til Hjælp for fattige, fødende Kvinder.

Formanden fandt det humant, at Kontrakten ikke var bindende, og det, at Moderen maatte frasige sig Forældreretten, var almindeligt i alle den Slags Foreninger.

Han fandt det derfor vel stærkt, at flere gjorde denne Sag til en Partisag.

Simonsen maatte betone, at Sagen var af ikke ringe Betydning, hvilket ogsaa fremgik deraf, at man fra anden Side var gaaet imod sin egen Vedtagelse.

Man maatte være varsom med at bryde det Baand, der knyttede Forældre og Børn sammen. For Plejehjemsforeningen, der antog sig vanartede Børn eller Børn, Forældrene ikke kunde magte, var Sagen en anden, men denne Forening kunde heller ikke sammenlignes med "Betesda", som benyttede Moderens Nødstilstand til at forlange af hende, at hun paa Forhaand fraskrev sig Retten til Barnet. En Anstalt, hvor der herskede saadanne Forhold, vilde han ikke være med til at støtte.

Formanden kunde ikke indrømme, at Hr. Simonsen havde Ret i sin Udtalelse om, at Moderen paa Forhaand fraskrev sig Retten til sit Barn, da Forholdet faktisk var, at der gaves Moderen en Tidsfrist af et Aar efter Fødselen. Hvis andre end Moderen skulde forsørge og opdrage Barnet, var Frasigelse af Forældreretten nødvendig, hvilket ogsaa betingedes ved enhver Adoption.

Simonsen vilde spørge, om der, naar det tillodes Pigen selv at opdrage sit Barn, blev taget økonomiske eller religiøse Hensyn.

Olesen vilde finde det underligt, naar Budgettet var vedtaget, at ændre dettes Bestemmelser.

Jakob Jensen antog, at Bevillingen var saa stor, at Sagen skulde til 2. Behandling. Formanden vilde ikke anse dette for nødvendigt, da Sagen flere Gange var blevet behandlet.

Det vedtoges at bevilge 300 Kr. for indeværende Regnskabsaar.

